

*Олексій Олексійович Ющик,
старший науковий співробітник
Інституту держави і права
імені В. М. Корецького НАН України,
кандидат юридичних наук
ORCID: 0009-0003-3299-2489*

ПРАВОВА ТА УПРАВЛІНСЬКА ІНФОРМАЦІЯ: ДО ПРОБЛЕМИ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ

Актуальність і огляд літератури. У сучасному інформаційному суспільстві важко перебільшити значення для науки і практики розуміння того співвідношення, в якому перебувають між собою поняття «управління» та «інформація». Це розуміння включає усвідомлення, у тому числі, взаємозв'язку понять «управлінська інформація» та «правова інформація». Однак у відповідній науковій літературі ці поняття, як і поняття «інформація» та «управління» не отримали чіткого визначення, а тому до цього часу не з'ясовано також співвідношення цих понять.

Раніше ми уже зазначали, що в літературі мають місце різні підходи до формулювання поняття «управління», однак математичні та кібернетичні підходи не виправдано розширюють зміст цього поняття, позбавляючи останнє сутнісних ознак, внаслідок чого поняття «управління» не отримує своєї якісної визначеності. Там же було зазначено, що управління обов'язково пов'язується із суб'єктом у контексті загального відношення «суб'єкт – об'єкт» та є доцільною діяльністю. Якщо йдеться про суб'єкт-об'єктний зв'язок, то в ньому управління виступає як технічне управління, а у відносинах «суб'єкт – суб'єкт» управління є соціальним управлінням, при цьому керований суб'єкт функціонує як об'єкт управління.

Виклад основного матеріалу. Як одну із суттєвих ознак управління ми вказали його нормативність, що передбачає наявність в управлінні, як інформаційному процесі, також нормативної інформації, яку містять управлінські норми – соціальні й технічні. Нормативна інформація опосередковує процеси управління у будь-якій сфері, як процеси технічного управління, так і соціального управління [1].

Нормативність управління реалізується через нормативну інформацію. Водночас не будь-яку нормативну інформацію, що опосередковує процеси управління, можна вважати правовою інформацією. Так, не може як правова розглядатися нормативна інформація технічного характеру. Загальновідомо, що нормами права регулюються відносини між суб'єктами, а не відносини людини до різних об'єктів природи чи технічних і інших об'єктів людської культури. Зважаючи на визначення інформації як «правової», слушно вважати, що нею є та нормативна інформація, яка безпосередньо пов'язана не з будь-якими нормами, а лише з нормами права, а отже, пов'язана із соціальним управлінням.

Водночас, як ми уже з'ясували, для визначення поняття правової інформації необхідно класифікувати інформацію взагалі так, щоб було встановлене родове поняття по відношенню до поняття «правова інформація». На нашу думку, для встановлення такого родового поняття варто поділити соціальну інформацію за призначенням для використання – на загальну (масову) інформацію, що придатна для використання усіма споживачами (інформацію про погоду, новини про події суспільного життя тощо), та спеціальну інформацію, призначену для використання її спеціалістами. Наступним кроком у складі спеціальної інформації виділяється управлінська інформація – за критерієм спеціальних сфер або видів діяльності.

А виходячи з поняття «управління», визначити критерій для виокремлення в управлінській інформації такого виду, як правова інформація [2].

Таким критерієм, за яким виокремлюється правова інформація у структурі управлінської інформації, є критерій нормативності управління – як його суттєвої властивості, з якою пов'язане існування в управлінні нормативної інформації.

Поняття нормативної інформації, на нашу думку, саме й необхідно визнати родовим поняттям щодо правової інформації.

Однак нормативна інформація не охоплює усього обсягу функціонуючої в процесі управління інформації. В управлінні взагалі та в соціальному управлінні зокрема його суб'єкти мають справу з різними видами інформації, а нормативна інформація є тільки одним із видів такої інформації. При цьому, на нашу думку, не вся інформація, що циркулює в процесі управління, є управлінською інформацією, нею є лише інформація, яка фігурує у форматі управлінського рішення.

Щодо поняття управлінського рішення ми висловили свою точку зору в окремій публікації. Зокрема, у ній було зазначено, що поділ управлінських рішень у контексті нормативності управління на індивідуальні та нормативні рішення має здійснюватися за критерієм повторюваності. У такому разі управлінські рішення навіть персонального характеру, прийняті на основі нормативних актів, належать включати не до індивідуальних рішень, а до нормативних управлінських рішень, якими реалізується нормативність управління. До індивідуальних нормативних рішень варто віднести такі управлінські рішення, які не мають зв'язку з реалізацією норм, а є ексклюзивними. З цієї точки зору, наприклад, акт прийому громадянина на роботу, або видача особі довіреності на ведення чужих справ, або вирок суду у кримінальній справі належать до нормативних управлінських рішень, як такі, що пов'язані з певними нормами, якими регулюються ці акти. А, наприклад, рішення про проведення експериментальної хірургічної операції, або рішення про організацію злочинної групи осіб з метою здійснення крадіжок, або рішення випробувати нову техніку в нештатних режимах, тощо – такі рішення не засновані на певних нормах, вони є індивідуальними управлінськими рішеннями [3].

Зважаючи на це, до категорії правової інформації ми включаємо нормативну управлінську інформацію, що функціонує в процесі соціального управління. Тобто правовою інформацією є тільки та частина управлінської інформації, яка становить вміст нормативних управлінських рішень і носіями якої є правові акти.

Для пояснення розглянемо співвідношення понять управлінської та правової інформації на умовному прикладі правової ситуації, пов'язаної з розглядом судом конкретної цивільної справи.

Наприклад, громадянин А. звернувся до суду з позовом про відшкодування йому матеріальної шкоди, завданої внаслідок отриманої ним на виробництві травми. Суддя у процесі підготовчого провадження дослідив надані позивачем на підтвердження позову матеріали та виніс ухвалу про відкриття судового провадження у даній справі. Розберемо цю ситуацію в інформаційному та правовому аспектах, з точки зору застосування тих положень, які викладені вище.

Позовна заява є документом, що містить відомості про фактичні обставини справи, предмет спору, суб'єктів спірного правовідношення, вимоги позивача, а також про ті норми права, які підлягають застосуванню при вирішенні цієї судової справи.

Суб'єкт управління (у даному разі суддя) на основі відомостей позовної заяви, підтверджених даними відповідних документів, доданих до позовної заяви (актів, копій наказів, медичних довідок тощо) приймає управлінське рішення – ухвалу про відкриття судового провадження.

У такому разі судовий позов є документом, у якому містяться відомості про права і обов'язки суб'єктів правовідношення; про юридичні факти, з якими вони пов'язані; про порушення права та обов'язку в конкретному правовідношенні, а також про заходи примусової реалізації вказаних прав та обов'язків, які позивач вимагає застосувати за рішенням суду.

Ці відомості вказують на те, що судовий позов є вмістилищем, або носієм правової інформації. Оскільки звернення до суду з позовом передбачено законом і воно породжує певні обов'язки суду як суб'єкта процесуальних відносин, які також передбачені процесуальним законом, таке звернення з позовом до суду є процесуально-правовим актом, а отже, нормативним актом, яким реалізуються відповідні норми процесуального права.

Водночас позов не є управлінським рішенням, яке виробляє та ухвалює суб'єкт управління в суб'єкт-об'єктному відношенні. Тому відомості, які вказані в позовній заяві, не є управлінською інформацією. Управлінське рішення щодо позову ухвалює суб'єкт управління, тобто в даному випадку суддя. Ухвала судді про відкриття судового провадження – це правовий акт, який, по-перше, є нормативним рішенням щодо реалізації певних процесуально-правових норм. По-друге, ухвала є управлінським рішенням, оскільки вона приймається в рамках здійснення судом державно-влад-

ної функції правосуддя. Нарешті, ухвала містить відомості про юридичний факт, яким є відкриття судового провадження у справі, з чим пов'язане виникнення певних процесуальних прав та обов'язків суб'єктів права, яких стосується ця справа.

Тільки відомості судової ухвали мають значення правової інформації, тільки вказана ухвала суду – як правовий управлінський акт – є носієм правової інформації. А судовий позов таким носієм правової інформації не є взагалі.

Та обставина, що в позові можуть міститися неправдиві відомості або він може бути взагалі надуманим актом, який не ґрунтується на нормах права, або є безпредметним чи є актом навмисного ухилення від виконання відповідного правового обов'язку, свідчить про те, що вмістом судового позову, як правового акта, є хоча й подібна до правової інформація, однак вона не належить до правової інформації як такої. Крім того, можливе й зловживання правом шляхом безпідставного пред'явлення позовів до суду. У такому разі сам позов можна вважати правопорушенням з відповідною оцінкою інформації, яку він містить.

Отже, наголосимо на цьому: до категорії правової інформації належить тільки частина управлінської інформації, носіями якої є правові акти і яку містять у собі нормативні управлінські рішення, – публічно-владні рішення, що встановлюють і реалізують чи застосовують правові норми.

Якщо продовжити інформаційний аналіз наведеної правової ситуації, то в судовому процесі з вирішення справи про відшкодування шкоди можуть фігурувати різні учасники процесу (експерт, свідки, адвокат та ін.), надаючи суду різного роду відомості (технічні, економічні, медичні та ін.), виходячи з яких суд ухвалює процесуальні управлінські рішення (ухвали та рішення суду) на основі чинного процесуального законодавства. Тобто в цьому процесі управління маємо справу з інформацією різного характеру: як управлінською, так і тією, на основі якої суд формулює відповідні рішення, приймаючи нормативні правові акти.

У процесі управління можливі також індивідуальні акти, зокрема, у випадках порушення правових норм його учасниками, відомості щодо яких (порушень) також потрапляють у інформаційний перебіг судового процесу як функціональної інформації, на яку суб'єкт управління повинен так чи інакше реагувати, приймаючи відповідні управлінські рішення (ухвали про відповідальність порушника тощо).

І ці управлінські рішення також мають своїм змістом правову інформацію.

Щодо усієї іншої маси інформації, яку використовують суб'єкти управління при прийнятті ними відповідних управлінських рішень (законодавчого акта, підзаконного нормативного акта або акта застосування у певних правовідносинах тих норм, які встановлені законодавством), то ця інформація є «сировиною», матеріалом, який суб'єкт управління переробляє в ті чи інші управлінські рішення, ухвалюючи нормативні правові акти. Таку інформацію в процесі управління ми розглядаємо як об'єкту та предметну інформацію.

Водночас поняття управлінської інформації не обмежується самою лише позитивною нормативною інформацією. Управління так само є різних видів, а його суб'єкти приймають не тільки нормативні управлінські рішення, а й директивні, рекомендаційні, методичні тощо рішення.

Така управлінська інформація відрізняється від нормативної тим, що ці рішення не пов'язані з нормативністю управління, не мають на меті встановлення обов'язкових правил поведінки людей і запровадження їх в якості норм поведінки. Хоча методичні рішення так само можуть формулювати певні правила дій, але вони або не обов'язкові для певних суб'єктів, тобто не мають нормативного характеру, або не належать за своєю природою до права, а є актами технічного характеру.

Пояснимо це на такому прикладі. Кабінет Міністрів України 17.05.2024 року ухвалив постанову «Про функціонування Єдиного глосарія правових термінів», якою відповідно до ч. 5 ст. 35 Закону України «Про правотворчу діяльність» затверджено Положення про Єдиний глосарій правових термінів [4].

У Положенні зазначено, що глосарієм є інформаційно-комунікаційна система, яка призначена для формування переліку правових термінів, рекомендованих для застосування суб'єктами правотворчої діяльності у нормативно-правових та інших актах. Отже, попри те, що вказане Положення є актом Кабінету Міністрів України, однак вміщені в Єдиному глосарії правові терміни лише тільки рекомендуються до застосування, проте їх застосування не є обов'язком суб'єктів нормотворчості.

Інший приклад. В Україні з 3 червня 2019 року почав діяти новий правопис, яким рекомендовано застосовувати норми і правила нової редакції правопису в усіх сферах суспільного життя. Згідно з цими правилами відтепер пишеться лише разом: віцепрем'єр, віцеконсул, ексчемпіонка, ексміністр, експрезидент, контрадмірал, вебсайт, топменеджер, топмодель, лейбмедик, оберлейтенант, штабскапітан, унтерофіцер тощо. Навпаки, пишеться тільки окремо «пів» у значенні половина: пів аркуша, пів відра, пів години, пів літра, пів міста, пів острова, пів ящика, пів Європи, пів Києва, пів України [5].

Дані правила, хоча й вважаються обов'язковими, однак не є правовими нормами, оскільки ними не регулюються відносини між людьми, це граматичні норми написання відповідних слів.

У зв'язку з цим потрібно розглянути співвідношення нормативно-правового та нормативно-технічного регулювання в управлінні. Це питання можливо розглянути на прикладі галузі спортивного права. Визначення поняття спортивного права як галузі права залежить від розуміння нормативного регулювання взагалі та від співвідношення у сфері спорту нормативно-правового і нормативно-технічного регулювання [6].

Варто зазначити, що проблема наявності та співвідношення вказаних видів нормативного регулювання стосується практично усіх галузей права, а не лише спортивного права. Свідченням того, що ця проблема досі не набула її послідовного теоретичного вирішення, можна вважати законодавчу практику, зокрема, закони України «Про правотворчу діяльність» [7] та «Про технічні регламенти та оцінку відповідності» [8].

Згідно з преамбулою першого Закону він «визначає правові та організаційні засади правотворчої діяльності, принципи і порядок її здійснення, учасників правотворчої діяльності, правила техніки нормопроєктування, порядок здійснення обліку нормативно-правових актів, а також правила дії нормативно-правових актів, усунення прогалин, подолання колізій у нормативно-правових актах і здійснення контролю за реалізацією нормативно-правових актів».

У ст. 1 цього Закону як предмет регулювання визначено «суспільні відносини, що виникають у процесі: 1) планування правотворчої діяльності; 2) розроблення проєктів нормативно-правових актів; 3) прийняття (видання) нормативно-правових актів; 4) доведення нормативно-правових актів до відома населення; 5) набрання чинності нормативно-правовими актами; 6) ведення обліку нормативно-правових актів; 7) дії нормативно-правових актів, усунення прогалин, подолання колізій у нормативно-правових актах; 8) здійснення контролю за реалізацією нормативно-правових актів». Коли проаналізувати предмет закону, то з'ясується, що нормативному регулюванню за цим законом підлягають суспільні відносини, що виникають при здійсненні правотворчої діяльності.

Водночас, якщо в пп. 1–6, а також у п. 8 ст. 1 цього Закону йдеться про діяльність суб'єктів (організацію ними підготовки та прийняття нормативно-правових актів і їх обліку, а також про забезпечення їх належної дії), то у п. 7 нормативному регулюванню підлягає не діяльність суб'єктів та відносини, що виникають у зв'язку з нею, а «дія нормативно-правових актів». Однак дія суб'єкта і дія акта – це дві різні за своїм характером «дії».

Так, коли дія суб'єкта спрямовується на зовнішній об'єкт у рамках суб'єкт-об'єктного зв'язку, чи спрямована на іншого суб'єкта у суб'єкт-суб'єктному відношенні, то дія акта взагалі не є дією суб'єкта права, а є впливом норми на волю відповідного суб'єкта, який регулює власну поведінку під цим впливом. Саме через дію нормативного акта відбувається нормативне регулювання дій суб'єктів суспільних відносин на об'єкти або на інших суб'єктів, яких стосується відповідний нормативний акт. Так, через дію положень Закону «Про правотворчу діяльність» здійснюється нормативне регулювання діяльності з продукування нормативно-правових актів. Даний закон не містить визначення того, що означає саме «правове регулювання», як один із видів нормативного регулювання.

Натомість ст. 1 Закону «Про технічні регламенти та оцінку відповідності» надає визначення терміна «технічне регулювання», відповідно до якого останнім є «правове регулювання відносин у сфері визначення та виконання обов'язкових вимог до характеристик продукції або пов'язаних з ними процесів і методів виробництва, а також перевірки їх додержання шляхом оцінки відповідності та/або державного ринкового нагляду і контролю нехарчової продукції чи інших видів державного нагляду (контролю)».

У ст. 2 «Сфера дії Закону» зазначено, що він регулює відносини, які «виникають у зв'язку з розробленням та прийняттям технічних регламентів і передбачених ними процедур оцінки відповідності, їх застосуванням стосовно продукції, яка вводиться в обіг, надається на ринку або вводиться в експлуатацію,... а також здійсненням добровільної оцінки відповідності».

Виявляється, що цим визначенням «технічного регулювання» нормативно-правове і нормативно-технічне регулювання ототожнені як правове регулювання відносин. Проте термінові «правове регулювання» не надано взагалі визначення у чинному законодавстві України, хоча, поза сумнівом, законодавець пов'язує правове регулювання з врегулюванням відносин між людьми через їх унормування, тобто з нормативним регулюванням суспільних відносин.

Цей висновок підтверджується змістом терміна «технічний регламент»: «технічний регламент – нормативно-правовий акт, у якому визначено характеристики продукції або пов'язані з ними процеси та методи виробництва, включаючи відповідні адміністративні положення, додержання яких є обов'язковим. Він може також включати або виключно стосуватися вимог до термінології, позначень, пакування, маркування чи етикетування тією мірою, якою вони застосовуються до продукції, процесу або методу виробництва».

На нашу думку, законодавець помилково ототожнює нормативне і правове регулювання, оскільки нормативне регулювання є більш широким поняттям, що охоплює правове, технічне, етичне, релігійне та інше нормативне регулювання.

Висновки. У зв'язку з цим виникає таке питання: чи можуть містити документальні акти нормативно-технічного регулювання правову інформацію, і навпаки, акти нормативно-правового регулювання – інформацію неправову (зокрема, технічну). Іншими словами, існує необхідність встановлювати, які нормативні акти включати до складу галузі права і яким чином систематизувати акти цієї галузі права як носіїв (вмістилищ) правової інформації.

Проте враховувати співвідношення різних видів нормативного регулювання при прийнятті нормативних управлінських рішень важливо не тільки в процесі галузевого формування правової системи. Без чіткого розуміння співвідношення правової та управлінської інформації не можна забезпечити формування якісної системи правової інформації, що є необхідною умовою для запровадження новітніх інформаційних технологій у процеси управління та правового регулювання.

Список використаних джерел

1. Ющик О. О. Нормативність управління, його види і методи (загальні підходи до визначення). *Правова держава: щорічник наукових праць Інституту держави і права імені В. М. Корецького НАН України*. 2024. Вип. 35. С. 385–394.
2. Ющик О. О. Інформація у праві інформаційного суспільства (до питання класифікації). *Матеріали ІІ Всеукраїнської науково-практичної конференції «Проблеми правової системи України»: 13 грудня 2022 р.* Черкаси: Черкаський державний технологічний університет, 2022. 125 с.
3. Ющик О. О. Управлінське рішення: до визначення поняття та видів. *Часопис Київського університету права*. 2023. № 3. С. 30–33.
4. Про функціонування Єдиного глосарія правових термінів: постанова КМУ від 17.05.2024 № 577. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/577-2024-p> (дата звернення: 20.03.2025).
5. Питання українського правопису: постанова КМУ від 22.05.2019 р. № 437. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/437-2019-p> (дата звернення: 20.03.2025).
6. Ющик О. О. Правове і нормативно-технічне регулювання у галузі спортивного права. *Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Спортивне право України: теоретичні і практичні проблеми формування галузі»*. Київ, 2024. С. 82–86.
7. Про правотворчу діяльність: Закон України від 01.09.2023 р. № 3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3354-20> (дата звернення: 20.03.2025).
8. Про технічні регламенти та оцінку відповідності: Закон України від 15.01.2015 р. № 124-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/124-19> (дата звернення: 20.03.2025).

References

1. Yushchik O. O. Normatyvnist upravlinnia, yoho vydy i metody (zahal'ni pidkhody do vyznachennia) [Normativity of management, its types and methods (general approaches to definition)]. *Pravova derzhava: Shchorichnyk naukovykh prats' Instytutu derzhavy i prava imeni V. M. Korets'koho NAN Ukrainy*. 2024. Issue 35. P. 385–394.

2. Yushchuk O. O. Informatsiia u pravi informatsiinoho suspil'stva (do pytannia klasyfikatsii) [Information in the law of the information society (on the issue of classification)]. *Proceedings of the 2nd All-Ukrainian Scientific and Practical Conference «Problems of the Legal System of Ukraine»*, 13 December 2022. Cherkasy: Cherkasy State Technological University, 2022. 125 p.
3. Yushchuk O. O. Upravlins'ke rishennia: do vyznachennia poniattia ta vydiv [Administrative decision: on the definition of the concept and types]. *Journal of Kyiv University of Law*. 2023. No. 3. P. 30–33.
4. Pro funktsionuvannia Yedynoho hlosarii pravovykh terminiv [On the functioning of the Unified Glossary of Legal Terms]: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated 17 May 2024, No. 577. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/577-2024-p> (accessed: 20.03.2025).
5. Pytannia ukrains'koho pravopysu [Issues of Ukrainian orthography]: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated 22 May 2019, No. 437. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/437-2019-p> (accessed: 20.03.2025).
6. Yushchuk O. O. Pravove i normatyvno-tekhniche rehuliuвання u haluzi sportyvnoho prava [Legal and regulatory-technical regulation in the field of sports law]. *Proceedings of the International Scientific and Practical Conference «Sports Law of Ukraine: Theoretical and Practical Problems of Formation of the Field»*. Kyiv, 2024. P. 82–86.
7. Pro pravotvorchu diial'nist' [On law-making activity]: Law of Ukraine dated 01 September 2023, No. 3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3354-20> (accessed: 20.03.2025).
8. Pro tekhnichni rehlementy ta otsinku vidpovidnosti [On technical regulations and conformity assessment]: Law of Ukraine dated 15 January 2015, No. 124-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/124-19> (accessed: 20.03.2025).

Ющик О. О. Правова та управлінська інформація: до проблеми взаємозв'язку

У статті розглянуто проблематику співвідношення понять «правова інформація» і «управлінська інформація» в контексті нормативності управлінських процесів. Наголошується на відсутності єдиного визначення цих понять у науковій літературі, аналізуються наявні підходи та пропонуються критерії розмежування правової та управлінської інформації. Підкреслено, що правова інформація є складовою нормативної інформації і пов'язана виключно з соціальним управлінням, оскільки вона формується через нормативні управлінські рішення, які містять правові норми та реалізують їх у соціальних відносинах. У статті наведені приклади, які ілюструють практичне значення запропонованих критеріїв. У висновках зазначається необхідність подальшого уточнення понять для забезпечення ефективного використання новітніх інформаційних технологій у правовому регулюванні та управлінні.

Ключові слова: правова інформація, управлінська інформація, нормативна інформація, соціальне управління.

Yushchuk O. O. Legal and management information: on the problem of their interrelation

The article examines the interrelation between the concepts of «legal information» and «management information» within the framework of normative management processes. The author highlights the existing ambiguity and the absence of a unified definition of these concepts in scientific literature. Various approaches, including mathematical and cybernetic ones, are critically evaluated due to their excessive broadening of the term «management», which often leads to losing its essential characteristics. The author proposes defining normative information as the generic term for legal information, specifying that legal information is exclusively connected with social management processes involving normative managerial decisions. It is argued that not all normative information used in management processes can be regarded as legal, specifically, technical normative information falls outside this category. By classifying information according to its intended use – general information for mass consumption and specialized information for professionals – the author further refines the criteria for distinguishing legal information within management information.

Real-life examples illustrate the practical application of the proposed distinctions, clearly demonstrating how legal information operates within judicial decision-making and procedural documents. A detailed case analysis of a court ruling on compensation for injury provides insight into how legal information emerges from normative decisions, not from procedural inputs such as the claim itself. Furthermore, the article explores the intricate relationship between normative-legal and normative-technical regulation, emphasizing the necessity of clearly differentiating these forms of regulation to establish a coherent legal system. A specific focus is placed on recent Ukrainian legislative acts, which demonstrate a lack of consistent approach in defining legal regulation versus technical standards. The paper argues that legislative texts sometimes mistakenly equate normative and legal regulation, which undermines the logical coherence of the legal system.

The article concludes that a precise understanding of the relationship between legal and management information is crucial for developing a high-quality legal information system, essential for the effective integration of advanced information technologies in governance and legal regulation. The ability to clearly differentiate between types of normative information supports the appropriate use of such data in the preparation and implementation of legal decisions. Without this clarity, the implementation of digital legal infrastructure and smart governance frameworks may lack the necessary foundation for efficiency, transparency, and legal certainty.

Key words: legal information, management information, regulatory information, social management.

DOI: 10.33663/2524-017X-2025-16-341-347